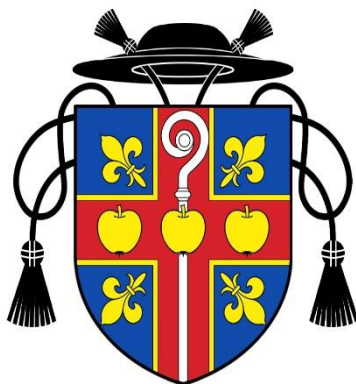

Farní list 101

Římskokatolické farnosti Nížkov

Motto:

*„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“
(Jan 15:13)*

Farní odpoledne – konec školního roku

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den, přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu celého světa. Duch svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce. To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, matkou našeho Pána a matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svátý otec a naši biskupové pro tento měsíc:

Září 2018:

- **Všeobecný úmysl:** *Aby mladí lidi afrického světadílu měli přístup ke vzdělání a práci ve vlastní zemi.*
 - **Národní úmysl:** *Za odvahu ke každodennímu následování Pána i přes opakující se poklesky a nedokonalosti.*
 - **Farní úmysl:** *Abychom se na lidi učili dívat Ježíšovými očima.*
- Anděl Páně...

Slovo kněze

Milí farníci,

prázdniny na základních a středních školách už bohužel pomalu končí. Chtěl bych v této době poděkovat všem, kdo navzdory suchému létu zásobovali náš kostel květinami ze svých zahrad a samozřejmě i všem ostatním, kdo jakkoliv pomáhali ve farnosti.

V prázdninovém dvojčísle farního listu položila paní Jindrová možná trochu provokativní otázku: kam se z kostela vytrácí lidé? Je možné, že jak se říká, „ryba smrdí od hlavy“ a problém je ve mně. Možná se málo věnuji lidem, možná jsem málo pozorný a srdečný a působím příliš přísně nebo úřednický nebo třeba unaveně. Protože některé své chyby snadno přehlédnu, tak mne na ně prosím neváhejte upozornit.

Možná také my kněží obecně máme sklon působit příliš úřednický. V zítřejším nedělním druhém čtení z páté kapitoly listu Efesanům

se píše o tom, že když mezi sebou mluvíme, máme užívat slov ze žalmů, chvalozpěvů a duchovních písní, že také máme ze srdce zpívat a hrát Pánu a děkovat stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. No – tak si marně vzpomínám, kdy jsem zažil naposled v tomto duchu nějaké neformální kněžské setkání.

I jiné listy svatého Pavla nám ukazují, že jejich autor navzdory velikým těžkostem, které musel překonávat, hořel pro Ježíše. Pavel si byl vědom – možná mnohem více než my – že žije z Boží milosti. Byl také přesvědčen, že Ježíš je nesmírně „atraktivní“ – jako přitáhl Pavla, tak chce přitáhnout i druhé lidi. Konkrétní způsob, jak to udělá, ovšem s důvěrou nechme na Něm. Naším úkolem je učit se na lidi dívat Ježíšovým očima nebo chcete-li Ježíšovým laskavým srdcem.

V bohaté, zámožné Evropě nás spousta všelijakých technických vymožeností spolu s převládajícím způsobem uvažování našich spoluobčanů svádí k tomu, abychom svůj život a to, co v něm máme, považovali za samozřejmosti, za své výdobytky, abychom spoléhali jenom na sebe.

Jenže pro Pavla je zcela klíčová **milost**. To, že jsme spaseni (zachráněni) je v první řadě a především milost, to znamená ničím **nezasloužený Boží dar**. A jádrem a vrcholem Boží milosti je ukřižovaný Kristus. Toho Pavel hlásá především. Ale už to, že vůbec jsme, je také veliký Boží dar.

Je to vůbec zajímavá otázka, proč jsme vlastně na světě. Zdrojem našeho bytí je především Bůh a také naši rodiče. Bůh nás tady chtěl osobně právě s těmi dary, které nám dal. Bůh nechtěl v naší farnosti nějakou anonymní masu zhruba jedenapůl tisíce lidí. On nás chce každého jednotlivě jako jemu drahocennou osobu. Přesněji řečeno – v Božích očích má každý lidský život nekonečnou cenu. Každý život – „dokonce“ i ten náš. My na to bohužel často zapomínáme.

Tady na zemi ovšem nejsme proto, abychom to tu „nějak překleпали“ nebo si „co nejvíce užili“, nýbrž abychom se připravili na nebe. A připravovat se na nebe znamená růst ve svatosti.

Každopádně sečteno a podtrženo: učme se být Bohu vděční za to, že nám dal život, za to, že nás smrtí svého jediného Syna vysvobodil ze zajetí hříchu a daroval nám svobodu Božích dětí. Děkujme mu, že se nám daroval také v Duchu svatém a chce nás takto vést cestou svatosti do nebe.

Snažme se být svatí: usilujme s pomocí Ducha svatého žít důsledně podle evangelia, čerpejme sílu v modlitbě, přistupujme s vděčností často ke svátostem, mějme na paměti, že dobré věci v našem životě jsou především Božím darem, naslouchejme Božímu slovu a sami ho čtíme a také hlásejme. To by měla být ve zkratce cesta církve ve 21. století. Alespoň to svého času tvrdil Jan Pavel II.

Jo a ještě jedno přidám podle sv. Pavla: ***nestyďme se radovat z toho, že nás Bůh má rád.***

P. Zdeněk Sedlák

Akce, události, nabídky, upozornění

- 2. září (neděle) sbírka na církevní školství, v 15 hod. požehnání školních potřeb a farní odpoledne
- 5. – 6. září (středa, čtvrtek) – dovolená duchovního správce
- 7. září (pátek) 17:00 tichá adorace a sv. smíření
- 13. září (čtvrtek) pastorence nemocných (Buková)
- 14. září (pátek) pastorence nemocných (Nížkov)
- 15. září (sobota) farní zájezd na Turzovku
- 21. září (pátek) pastorence nemocných (Poděšín + Sirákov)
- 30. září (neděle) sbírka na podporu domácí hospicové péče v diecézi

Úklid fary: 15. 9. Kasalová Marie

Změny vyhrazeny

Okénko (nejen) pro mládež

Není modlitba jako modlitba

Na přednášce Kateřiny Lachmanové s názvem Modlitba jako vztah jsem se dozvěděla několik zajímavých myšlenek ohledně modlitby. Přínosná mi přišla především myšlenka, že Bohu ubližuje, když naše modlitby nejsou autentické. Náš osobní vztah s Bohem je třeba rozvíjet. Pokud se budeme celý život každý den modlit Otčenáš, je to, jako bychom v partnerském vztahu každý den řekli jenom "Ahoj". V takovém vztahu bychom pravděpodobně daleko nedošli.

Bůh jistě také ocení, když místo předepsaných formulí budeme častěji využívat vlastní modlitbu. Taková modlitba je opravdovější a upřímnější. Navíc i vy sami byste jistě vyslechli raději někoho, kdo s vámi bude komunikovat spontánně než poslouchat stále "ohrané" fráze.

A jak tedy na to? Stylů a způsobů modlitby je mnoho a během života se mění. Někdo rád zpívá, čte Bibli a jiný si raději píše modlitební deník či je pouze v tichu s Bohem. Mezi zajímavé tipy ale jistě patří využívat volného času, který by jinak zůstal nevyužitý. Třeba maminka na mateřské se může modlit při vození kočárku, studenti a pracující v autě či autobuse cestou do práce. Učitelé se zase mohou modlit za své žáky, když jim zadají test.

Způsobů, jakými se můžeme obracet na Pána, je mnoho. Přeji vám, aby vás modlitba nikdy nepřestala "bavit".

*Inspirováno přednáškou Kateřiny Lachmanové a táborem Jump
Marie Bruknerová*

Okénko (nejen) pro seniory

Stáří jako nová šance

Naplňené stáří nepřijde jen tak samo od sebe. Musíme přijmout fakt, že to, co jsme doposud zpívali, říkali a dělali, ztratilo svůj půvab. Ale právě v tom se otevírá i šance. Poznáváme, že po tom všem, co jsme vykonali, nejsme vůbec nic – nebo jak by to nazval Ježíš: jsme jen neužiteční služebníci. „Udělalí jsme, co jsme byli povinni udělat“ (Lk 17,9). Na základě svého dřívějšího výkonu si nemůžeme nárokovat

vůbec nic. Nemůžeme ani ustrnout a spokojit se s tím, co už je za námi. Stále znovu na sobě musíme pracovat, neboť i Bůh je ten, kdo neustále všechno tvoří nové. Také stárnutí si žádá ochotu pracovat na sobě a postavit svůj život na nových základech. Jedině tak bude úspěšné. Stárnutí je nádherná věc, pokud člověk nezapomene, co znamená začínat. Právě ztracená chuť toho, co už máme za sebou, nás přinutí začínat stále znovu – a právě proto zůstaneme živí. Naplněného stáří lze dosáhnout jedinež skrze žal: musím oželet vše, co mi bylo vzato. Jedině tak mohu v sobě snad objevit něco nového. Svou minulost člověk už nikdy nepřivolá zpět. Musí na ni ale nějakým způsobem reagovat. Buď zatrpkne, nebo svůj život přijme. Může se soustředit na to, co v životě ztratil a čeho nedosáhl, nebo si může s vděčností připomínat vše, co během svého života obdržel a získal. Všechno, na co vděčně vzpomínáme, nám zůstane. Nepřijdeme o to, i když někdy budeme cítit opak. Pokud s vděčností pohlížíme na svůj život a smiřujeme se s ním, pak se stáváme – i při vši naší nemohoucnosti a slabosti – požeňnáním pro lidi ve svém okolí. Ukazujeme jim sami na sobě, že i přes nenaplněné touhy a rány osudu může být život naplněný a „celistvý“. Smířit se ve stáří se sebou a svým životem není vůbec snadné. Friedrich E. von Gagern popisuje svou zkušenost stárnutí následovně: „Čím jsem starší, tím víc mě tíží všechno to, co jsem neudělal, kde jsem selhal, zklamal sám sebe kvůli lenosti, tvrdosti srdce, touze po moci, egoismu. Blaze tomu, kdo věří v Boha, kterého může pokorně požádat: ‘Pane, odpusť mi!’“

*z knihy Umění stárnout, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství
vybrala Jana Vosmeková*

Pro zasmání

Ráno po svatbě v Káni Galilejské... Hosté se pomalu probouzejí, většina z nich se drží za hlavu a sténá. Jeden zvláště „přežásaný a přepitý“ muž prosí: „Já mám takovou žízeň! Skočte někdo pro vodu...“ Ježíš se zvedne, že tedy půjde, když vtom všichni svorně vykřiknou: „NE! Ty už ne...“

<http://www.katolik.cz/texty/vtipy/vtipy.asp?p=110>

Inspirace ke svatosti

Svatý Teodor

Kdy žil: 602–690

Liturgický svátek: 19. 9.

Stupeň slavení: připomínka

Postavení: arcibiskup

Narodil se asi r. 602 v Tarsu v Kilíkii dnešním Turecku. V Aténách dosáhl vzdělání a pak si zvolil mnišský život. V Itálii vstoupil do řeckého kláštera s pravidly sv. Basila. Řeholní sliby skládal v Římě. V roce 667 se papež Vitalian rozhodl dosadit ho na arcibiskupský stolec v Canterbury, ačkoliv ještě neměl kněžské svěcení a bylo mu více než 60 let. V téže roce přijal subjáhenské svěcení a biskupské mu bylo uděleno 26. 3. 668 v Římě. Po něm v doprovodu Hadriana odcestoval přes zastávku v Paříži do Anglie. Jejich zastávka u biskupa Agilberta měla za cíl získání potřebných znalostí pro působení v Anglii. Po převzetí arcidiecéze začal hned zajišťovat obsazení uprázdněných biskupství. V roce 672 předsedal první synodě svolané z celé Anglie do Hertfordu.

Teodorova působnost je označována za významný mezník v dějinách anglické církve v souvislosti s její organizací i snahami o disciplínu. V Northumbrii urovnal spor Wilfrida s Ceaddou. Při stanovování hranic biskupství si poněkud neporozuměl s Wilfridem na rozdělení jeho diecéze, ale pak se snažil unáhlené rozhodnutí napravit. V Canterbury založil katedrální školu podle římského vzoru. Zde svou horlivostí a širokým zájmem život církve značně pozvedl. Zemřel v Canterbury asi v 88 letech.

<http://catholica.cz/index.php?id=4542>

Modlitba – v pokušení

Stvoř mi čisté srdce, Bože! Odejdi, satane!

Ježíši, Tobě žiji; Ježíši, Tobě umírám, Ježíši, Tvůj jsme v životě
i ve smrti. Zachraň mě, Ježíši!

Ježíši tichý, Srdce pokorného, přetvoř naše srdce podle Srdce svého.

Nedej mi klesnout, Ježíši!

Spisovatel jménem Philip Yancey se jednoho dne rozhodl, že během zimy stráví dva týdny na osamocené chatě v horách. Chtěl zjistit, jestli dokáže za tyto dva týdny přečíst celou Bibli. Nesnažil se nikoho ohromit, chtěl jen získat to, co označil za pohled na Bibli z ptačí perspektivy. Když jste nahoře v letadle, země pod vámi vypadá jinak, a tak si říkal, že když přečte Bibli rychle, možná uvidí některé motivy vystupovat z Bible a opakovat se znovu a znovu. Nakonec to opravdu dokázal a za dva týdny přečetl Bibli. Potom, co skončil, toto byl jeho závěr:

Celá Bible by se dala shrnout jako jeden pokus za druhým, kterými se Bůh snaží napravit narušený vztah. Zamyslete se nad tím, celá Bible, příběh za příběhem je o tom, jak se Bůh snaží navrátit zpět k nám. A ve většině případů, ten pocit, který cítí, je odmítnutí. Protože jsme na něj příliš zaneprázdnění. Nemáme na něj čas a On se cítí odmítnutý.

Cítili jste se někdy odmítnutí? Možná jste se ucházeli o práci, kterou potom dostal někdo jiný. Možná jste byli zasnoubení a váš snoubenec se s vámi rozešel. Možná jste už byli vdané nebo ženatí a váš partner požádal o rozvod. Možná jste nebyli pozváni na večírek, kam byli pozváni všichni vaši kamarádi. Možná jste byli neúspěšně na konkurzu do nějaké hudební skupiny. Jaký je to pocit, když vás vynechají? Jaký je to pocit, když jste někde nežádoucí? Jaký je to pocit, když se cítíte vyčlenění?

Ježíš se nás ptá, máš mě rád? Můžeme ty a já být přátelé?

<http://www.jesusmyhero.cz/category/k-zamysleni/page/13>

/

Tabulka lektorů na září 2018

SO	1			Pojmonová M.		
NE	2	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Stražilová S.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Jindrová V.
		přímluvy	7:00	Eliáš B.	8:30	Vlčková N.
PO	3			Jindrová V.		
ÚT	4			Bártová J.		
ST	5			Holcmanová Z.		
ČT	6			Chromá H.		
PÁ	7			Vraníková M.		
SO	8			Pojmonová M.		
NE	9	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Němcová T.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Havlíčková V.
		přímluvy	7:00	Brukner J. ml	8:30	Vlčková P.
PO	10			Jindrová V.		
ÚT	11			Bártová J.		
ST	12			Laštovičková M.		
ČT	13			Chromá H.		
PÁ	14			Vraníková M.		
SO	15			Pojmonová M.		
NE	16	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Holcmanová Z.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Ločárková P.
		přímluvy	7:00	Eliáš B.	8:30	Vlčková N.
PO	17			Jindrová V.		
ÚT	18			Bártová J.		
ST	19			Holcmanová Z.		
ČT	20			Chromá H.		
PÁ	21			Vraníková M.		
SO	22			Pojmonová M.		
NE	23	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Bártová J.

		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Linhartová M.
		přímluvy	7:00	Brukner J. ml	8:30	Vlčková P.
PO	24			Jindrová V.		
ÚT	25			Bártová J.		
ST	26			Laštovičková M.		
ČT	27			Chromá H.		
PÁ	28	1. čtení		Vraníková M.		
		2. čtení		Holcmanová Z.		
SO	29			Pojmonová M.		
NE	30	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Strašilová S.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Jindrová V.
		přímluvy	7:00	Eliáš B.	8:30	Vlčková N.

Zdena Holcmanová

Mše svaté s intencemi v září 2018

Sobota 1. září	7:30
Neděle 2. září 22. neděle v mezidobí	7:00 Za farnost 8:30 Za Františka Roseckého, rodiče, sourozence a příbuzné, za rodiče Coufalovy a celý rod, za rodinu Chvátalovu 10:00 (Sirákov) Za celý rod Musilů, Flesarů, Roseckých, Čeplů a za všech osm občanů naší obce Sirákova, kteří uhořeli při velkém ohni dne 2.9.1874
	18:00 Za dar zdraví a Boží ochranu do dalších kněžských let
Pondělí 3. září Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve	18:00 Za dar obrácení pro všechny, kteří se podílejí na umělých potratech
Úterý 4. září	18:00 MŠE SVATÁ NEBUDE
Středa 5. září	18:00 MŠE SVATÁ NEBUDE

Čtvrtek 6. září	18:00 Za nová kněžská a řeholní povolání
Pátek 7. září	18:00 Za dar víry pro děti a mládež
Sobota 8. září Svátek Narození Panny Marie	7:30 Za rodiče Polreichovy, syna Miroslava a Jana Švece
Neděle 9. září 23. neděle v mezidobí	7:00 Za Jana Laštovičku a živou a zemřelou rodinu 8:30 Za farnost 10:00 (Sirákov) Za Oldřicha Chvátala, manželku Marii, otce Františka, bratry Františka, Jaroslava, Josefa.
Pondělí 10. září	18:00 Za Vojtěcha Baumruka, živou a zemřelou rodinu a duše v očistci
Úterý 11. září	18:00 Za Jana a Boženu Uttendorfských, vnuka Davida a rod Ficbauerů, Uttendorfských a Vytasilů
Středa 12. září	18:00 Za Marii a Ludvíka Jandovy, jejich rodiče a důstojného pána Dočekala
Čtvrtek 13. září Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve	18:00 Za Boží vedení a dary Ducha Svátého, Boží požehnání a zdraví pro celou rodinu a za duše v očistci
Pátek 14. září Svátek Povýšení svatého kříže	18:00 Za řádové sestry Jaroslavu a Věnceslavu Laštovičkovy
Sobota 15. září Památka Panny Marie Bolestné	7:30 MŠE SVATÁ NEBUDE
Neděle 16. září 24. neděle v mezidobí	7:00 8:30 Za Ludmilu Peňázovu, manžela, syna Josefa a vnuka Marka 10:00 (Sirákov)
Pondělí 17. září	18:00 Za rodiče Karla a Marii Sobotkovy, Anežku, její rodiče, rodinu Vlčkovu a celou živou rodinu

Úterý 18. září	18:00 Za pronásledované křesťany a milost obrácení pro jejich pronásledovatele
Středa 19. září	18:00 Za Václava a Marii Tománkovy, syna a Ludmilu a Adolfa Peřinovy, rodiče Vlčkovy a duše v očistci
Čtvrtek 20. září Památka sv. Ondřeje Kim Taegona, kněze, Pavla Chong Hasanga a druhů, mučedníků	18:00 Za zemřelé donátory naší farnosti a jejich rodiny
Pátek 21. září Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty	18:00 Za Lenku a Františka Zvolánkovy, jejich rodiče a celou živou a zemřelou přízeň
Sobota 22. září	7:30 Za Soňu a Josefa Havlíčkovy a jejich rodiče
Neděle 23. září 25. neděle v mezidobí	7:00 8:30 Za Jiřího Klímu, bratry a švagry, rod Stránských a Štohanzlů 10:00 (Sirákov) Za Josefa a Věru Roseckých, Václava Nováka a celou přízeň.
Pondělí 24. září	18:00 Za rodiče Pokorných, syna, dceru, rodinu Filipovu a duše v očistci
Úterý 25. září	18:00 Za rodiče Němcovy a jejich čtyři syny a dvě snachy, rodiče Fišarovy a celou živou a zemřelou přízeň
Středa 26. září	18:00 Za Václava a Miladu Fejtovy, oboje rodiče a sourozence
Čtvrtek 27. září Svátek sv. Vincence z Paula, kněze	18:00 Za Zdeňka Bublána, bratra, Josefa Šimanovského, rodiče, rod Kopeckých a Jarošů
Pátek 28. září Slavnost sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa	18:00 Za Václava Musila, dva bratry, celou přízeň a duše v očistci

<p>Sobota 29. září Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů</p>	<p>7:30</p>
<p>Neděle 30. září 26. neděle v mezidobí</p>	<p>7:00 Za nemocné osoby, za živé i zemřelé členy rodiny Frankovy, Peterkovy a Jágrovy 8:30 Za farnost 10:00 (Sirákov) Za Marii Kučerovou, Františka Molka, Vlastimila Smejkal a duše v očistci.</p>

Změny vyhrazeny

Blahoslavený (skoro) krajan

Letos 24. září uplynou dva roky od blahoslavení rodáka ze sousedního svitavského okresu, Engelmara Huberta Unzeitiga. Hubert Unzeitig se narodil 1. března 1911 v Greifendorfu (nynějším Hradci nad Svitavou), větší vesnici jižně od Svitav. Hubert byl čtvrtým z celkem šesti dětí svých rodičů. Prvorozené dítě, chlapec Rudolf, zemřelo v necelém roce, Hubert a jeho čtyři sestry se dožili dospělosti. Sourozenci se svého otce mnoho neužili, protože krátce po vypuknutí války musel narukovat a 16. ledna 1916 zemřel na tyfus v zajateckém táboře v Rusku.

Unzeitigova rodina byla zbožná, a tak není divu, že Hubert už od dětství ministroval v místním kostele a dvě z jeho sester se staly řeholicemi. Na povolání svých vnoučat měla příznivý vliv také babička z mamčině strany. V nedalekých Svitavách docházel mladý Hubert k redemptoristům v Lánech, kde v roce 1927 uzrálo jeho rozhodnutí stát se knězem a misionářem. V osmnácti letech tedy Hubert odešel do Reimlingenu v Německu, vstoupil do Kongregace marianhillských misionářů a přijal řeholní jméno Engelmar.

Kněžské svěcení přijal po studiích ve Würzburgu dne 6. srpna 1939. Po začátku války byl přidělen do Horního Rakouska do Riedeggu (diecéze Linec). Po několika měsících byl poslán jako farář do vesnice

Glöckelberg (dnešní pohraniční Zvonková v českobudějovické diecézi). Ve svých kázáních se mimo jiné stavěl proti pronásledování Židů, jejich transportu do koncentračních táborů a nacistické politiky jako takové. Netrvalo dlouho a v roce 1941 byl za své výroky zatčen gestapem.

Od 3. června 1941 byl vězněn v koncentračním táboře Dachau u Mnichova. I v hrůzách koncentračního tábora se choval jako statečný křesťan. Naučil se zde rusky, aby mohl pomáhat ruským zajatcům. Některé z nich svým příkladným životem dokonce přivedl ke konverzi ke křesťanství. Během epidemie skvrnitého tyfu, která v táboře propukla koncem roku 1944, se jako dobrovolník přihlásil k ošetřování nemocných a doprovázel umírající. Sám se přitom nakazil tyfem a zemřel 2. března 1945. Spoluvězni ho nazývali “Anděl z Dachau”.

V roce 1999 začal proces jeho beatifikace, který vyvrcholil jeho blahoslavením 24. září 2016 v německém Würzburgu. Blahoslavený P. Engelmar H. Unzeitig bývá zobrazován ve vězeňském munduru s chlebem v ruce.

Asi stojí za zmínku, že postoje a výroky Engelmara Unzeitiga, kvůli nimž se ocitnul v koncentračním táboře, plně odpovídají učení církve a také osobním postojům papežů Pia XI. (1922-1939) a Pia XII. (1939-1958), kteří byli ostrými odpůrci nacismu, a podařilo se jim zachránit nemalé množství židů. Málo se např. ví, že když vrchní římský rabín Israel Zolli konvertoval po válce ke katolické církvi, přijal křestní jméno Eugenio z vděčnosti za záchranu právě po papeži Piu XII. (papežovo občanské jméno bylo Eugenio Pacelli).

Snad je to jasné, ale přeci jen raději připomenu, že podle naší víry všichni lidé jsou stvoření k obrazu jediného Boha a obdařeni stejnou rozumovou duší, mají stejnou přirozenost a stejný původ. Kvůli všem Kristus zemřel na kříži, a proto jsou všichni povoláni k účasti na téže božské blaženosti a všichni proto mají stejnou důstojnost. Jakýkoliv rasismus je tedy v silném rozporu s křesťanskou vírou.

(podle internetových stránek svitavské farnosti a obce Hradci nad Svitavou a publikace Naši pastýři 1938-1945).

P. Zdeněk Sedlák

Informace pro účastníky poutě na Turzovku 15. 9. 2018

- Odjezd z Nížkova od autobusové zastávky v 5.00 h.
- Návrat do Nížkova ve 20.00 h.
- Ve 12.00 h budeme mít v kapli sv. Josefa českou mši svatou.
- V plánu je i návštěva kostela Božského srdce v Korní.
- Jídlo na celý den si vezměte s sebou.
- Peníze za dopravu budeme vybírat v autobuse.

Pokud se někdo z přihlášených nemůže poutě zúčastnit, dejte nám to vědět, o zájezd je velký zájem.

za farní radu Jana Vosmeková, mob. 724 382 052

K zamyšlení – jakým úhlem pohledu hledíme na svět?

Zlobí mě, že je má dcera někdy až příliš orientovaná na chyby druhých. Některé dny mám pocit, že nedělá nic jiného, než kritizuje a hlídá, co kdo dělá špatně, a nevím, jak ji to odnaučit.

Onehdy jsme spolu jely autem, a protože silně svítilo slunce, nasadila jsem si své nové sluneční brýle. Do té doby mě ani nenapadlo, jaký účinek v nich má polarizační filtr. Ten jsem doposud znala jen z fotografování. Pohlédla jsem v brýlích přes přední sklo a najednou mě do očí praštily všechny šmouhy. Brýle jsem sundala a šmouhy byly pryč. Najednou mi blesklo hlavou, že i ona má možná nasazené takovéto pomyslné polarizační brýle a prostě všechno vidí vyostřeněji než my ostatní.

Takže neexistují jen růžové brýle zamilovanosti a černé brýle deprese! Ale i mnoho jiných. Možná bychom se všichni mohli učit sem tam odkládat ty „své brýle“, anebo když se nám zdá pohled druhého nějak pokřivený, jen si říct: „Vždyť on nemůže jinak, když nosí ty své brýle a ani o nich neví...“.

Je na každém z nás, jakým úhlem pohledu a přes jaké brýle hledíme na svět.

<http://www.vira.cz/Texty/Clanky/Jakym-uhlem-pohledu-hledime-na-svet.html>

Farní odpoledne – konec školního roku

Uzávěrka příštího čísla farního listu je 22. září 2018

Změna uvedených údajů vyhrazena (nutno sledovat ohlášky). Neprodejné!

Náklady na jeden výtisk činí 10 Kč.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Nížkov, Nížkov 10, 592 12

tel.: 566 675 129, IČ: 48895661, bankovní spojení: 165081021/0300

webové stránky: www.farnost-nizkov.cz

P. Zdeněk Sedlák – administrátor farnosti: sedlak.z.v@gmail.com, 604 246 882

Vojtěch Bárta, Marie Bruknerová – šéfredaktoři farního listu

farni.list.nizkov@email.cz - email

Aneta Pokorná, Jana Vosmeková, Jiří Enderle ml., Jaroslav Jelínek, Petra Eliášová –
redaktoři farního listu
